

Arrest

nr. 234 207 van 18 maart 2020
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 november 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster bijgestaan door advocaat F. VAN DER SCHUEREN loco advocaat A. GOOS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 november 2019 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 3 mei 2019 onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2019 werd ingediend door :

*S., S. K. (R.R.: [...])
nationaliteit: Bangladesh
geboren te S. op [...]1977
adres: [...] ANTWERPEN*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene verwijst naar een omzendbrief van 26 maart 2009 de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’. We dienen echter op te merken dat dit geen omzendbrief was. Dit was louter een instructie. Betrokkene meent dat zij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Echter betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. De loutere bewering dat zij zich aldus in een prangende humanitaire situatie zou bevinden kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat zij het slachtoffer van intrafamiliaal geweld en familiale verstoting zou zijn. Betrokkene vreest dat haar schoonfamilie haar iets zal aandoen indien zij zou terugkeren. Als gevolg van deze bedreigingen zou zij ook volledig verstoten zijn door haar familie. We dienen op te merken dat dit echter louter beweringen zijn. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen die deze bewering ondersteunt. Het is aan betrokkene om met de nodige bewijsstukken naar voor komen. Dit doet zij niet en aldus kan deze loutere bewering niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat zij niet bij haar moeder terecht kan, alsook niet kan rekenen op steun van haar familie. Ook deze bewering kan niet aanvaard worden daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering ondersteunt. Betrokkene meent verder dat zij geen vrienden of kennissen meer zou hebben in Bangladesh, laat staan in de buurt van Dhaka (bijna 300 km van Sylhet). Ook deze bewering wordt niet gestaafd met de nodige bewijsstukken. Bovendien lijkt het ons zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Bangladesh en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de studie van het administratief dossier en meerbepaald bij het bekijken van haar curriculum vitae dat betrokkene op verschillende plaatsen heeft gewerkt, maar ook dat zij bijvoorbeeld verschillende opleidingen heeft genoten, waaronder ook enkele in Dhaka. Het is dus zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene nergens meer terecht zou kunnen in Bangladesh.

Betrokkene meent verder dat zij tot een zeer kwetsbare groep zou behoren daar zij kinderloos is en verlaten zou zijn door haar echtgenoot. Betrokkene verwijst in deze context naar verschillende artikels waaruit dit zou moeten blijken en verwijst tevens naar art. 3 EVRM. Wij merken echter op dat deze artikels handelen over een algemene situatie en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar fysieke integriteit in gevaar zou zijn. Bovendien merken wij op dat zij slechts tijdelijk dient terug te keren

om aldaar haar aanvraag in te dienen. Ook wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene meent verder ook dat zij slachtoffer zou zijn van intrafamiliaal geweld en dat zij daardoor emotioneel niet in staat zou zijn om deze reis te maken. We dienen op te merken dat betrokkene dit intrafamiliaal nooit heeft aangetoond. Het louter voorleggen van een brief gericht aan de politie van Antwerpen bewijst dit voorsnog niet. Deze brief verwijst verder nog naar "(in bijlage foto's en doktersverslagen)". Deze stukken bevinden zich niet in het administratief dossier en kunnen aldus ook niet weerhouden worden.

Betrokkene verklaart verder nog dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst omdat zij vreest dat haar schoonfamilie haar iets zou aandoen. Doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar schoonfamilie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst verder nog naar artikel 59 §3 en artikel 61§2 van de Conventie van Istanbul over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld). Betrokkene meent dat het de plicht is van de Belgische Staat om vrouwen in de toestand van betrokkene te beschermen. Wij dienen nogmaals op te merken dat betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs levert waaruit zou moeten blijken dat zij slachtoffer zou zijn van intra-familiaal geweld of andere vormen van geweld. Het is aan betrokkene om de nodige bewijzen aan te brengen. Ook de brief d.d. 26 maart 2018 gericht aan de politie van Antwerpen toont dit niet aan.

Betrokkene verwijst verder naar haar lang verblijf in België. Zo zou zij ruim 9 jaar in België verblijven. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Aan betrokkene werden doorheen de jaren al verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Zo werd haar op 02.10.2012, op 08.03.2017, op 13.12.2017, en op 25.07.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Ook de bewering dat zij al die tijd getolereerd zou zijn geweest daar haar aanvraag tot regularisatie deze tijd in beslag nam kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat er vertraging werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonbaar dat zij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van haar sociale banden legt betrokkene verklaringen van kennissen en vrienden voor die echter niet getuigen van relaties die van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. De door betrokkene voorgelegde stukken zijn korte verklaringen waarin gesteld wordt dat 'ze is een goede vrouw en ik wens haar succes'. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Ook de bewering dat zij professionele toekomstperspectieven zou hebben en dat dit onder het begrip privéleven dient te vallen kan niet weerhouden worden. Uit de studie van het administratief dossier is gebleken dat mevrouw inderdaad sinds 2011 actief is al zaakvoerder bij de BVBA Shelly, maar dit alles zonder in het bezit te zijn van een geldige beroepskaart. Mevrouw leeft al

jarenlang de reglementaire verplichtingen niet na. Het mag duidelijk zijn dat dergelijk gedrag niet onder de bescherming van art. 8 EVRM valt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v .Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid betekent en dat er geen sprake zou zijn van manifeste en opzettelijke fraude; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij alhier sedert meer dan tien jaar in België zou verblijven en dat zij zich ondertussen uitstekend geïntegreerd zou hebben, dat zij diverse taalopleidingen heeft gevolgd, dat zij vrijwilligerswerk heeft gedaan, dat zij deelnam aan verschillende activiteiten, dat zij ook deelnam aan een workshop, dat zij een inburgeringscursus volgde, dat zij intensief getracht heeft om zich zo goed mogelijk te integreren, dat zij verschillende verklaringen kan voorleggen van vrienden en kennissen, dat zij een harde werkster zou zijn, dat zij zich ook op professioneel vlak zou wensen te integreren, dat zij een werkbelofte bij Europa-Line kan voorleggen, dat zij als vrijwilliger gewerkt zou hebben bij een boekhoudkantoor en dat zij aldus een integratietraject heeft afgelegd- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis."

2. Rechtspleging

Ter zitting van 24 februari 2020 legt verzoekster een stuk voor van een huisarts van 15 december 2015 waarin de huisarts bevestigt dat verzoekster op 15 december 2015 door hem werd onderzocht en een rode vlek op de linkerooghoek wordt vastgesteld wegens een trauma drie dagen geleden en waarbij verzoekster verklaart dat ze op 11 december 2015 door haar man werd geslagen. Hij heeft verzoekster doorverwezen naar de oogarts. Daarnaast legt verzoekster nog twee foto's neer van haar oog. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekster niet in de onmogelijkheid was die stukken voor het nemen van de bestreden beslissing voor te leggen aangezien ze dateren van 15 december 2015. Eveneens legt verzoekster geen bewijs voor dat die stukken toch reeds gevoegd waren als bijlage bij stuk 46 van de aanvraag, waarin verwezen wordt naar foto's en doktersverslagen. De Raad wijst erop dat hij in het kader van zijn annulatiebevoegdheid zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling ex tunc) en dus geen rekening kan houden met deze stukken die verzoekster pas ter zitting voorlegt.

3. Onderzoek van het beroep

In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de

zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster licht haar enig middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing is door verwerende partij onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

De bestreden beslissing stelt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. “

Verzoekster had (zie aanvraag punt 1 profiel verzoekster en voorgaanden) opgeworpen dat een reeds eerdere aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Een vroegere aanvraag van verzoekster werd op 13.02.2017 onontvankelijk (doch ongegrond) verklaard. Het gegeven dat er een ontvankelijke aanvraag is, reeds in 2017, en toen aanvaard werd dat zij de aanvraag in België kon doen, maakt dat de huidige aanvraag niet onontvankelijk kan verklaard worden.

Dit is nog des te meer het geval daar er inmiddels meer dan driejaar verlopen zijn, en het evident voor verzoekster nog meer tegenaangewezen is om de aanvraag te gaan doen in Bangladesh, waar zij nog langere tijd van verwijderd is geweest.

Eens de ontvankelijkheid aanvaard is, kan hier niet op worden teruggekomen wanneer het gaat om dezelfde betrokkene. De beslissing heeft gezag van gewijsde.

Het gaat in beide aanvragen over een aanvraag op basis van hetzelfde artikel 9bis Vreemdelingenwet, en niet om een aanvraag in het kader van een andere procedure. De rechtsgronden van beide aanvragen zijn identiek.

De onmogelijkheid om van een eerdere beslissing van ontvankelijkheid af te wijken, is nog des te meer het geval daar de ontvankelijkheidsverklaring betrekking heeft op een aanvraag uit 2016, met beslissing in 2017, en de hier behandelde aanvraag dateert van 2019, zodat verzoekster nog drie jaar langer is weggebleven van het land van herkomst, zodat de buitengewone omstandigheden die maken dat zij de aanvraag niet in dat land van herkomst kan indienen, nog pertinenter zijn.

Het is zo dat de omstandigheden waarom de aanvraag in het verleden onontvankelijk werd verklaard nog steeds bestaan. De verwerende partij laat na om aan te tonen en uitdrukkelijk te motiveren dat de omstandigheden waarom de aanvraag in het verleden onontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd zijn, quod non.

De beslissing motiveert hierover niet. De beslissing stelt niet waarom de beslissing in het verleden onontvankelijk werd verklaard, laat staan dat zij in de thans bestreden beslissing, zou motiveren wat er aan die omstandigheden van de ontvankelijkheidsverklaring (omstandigheden die dus niet worden aangeduid), zou gewijzigd zijn of dat zij zouden verdwenen zijn.

Er dient aanvaard te worden dat wanneer voorheen de ontvankelijkheid werd aanvaard, later hierop niet kan worden teruggekomen.

Dat de buitengewone omstandigheden die werden aangehaald bij de eerste aanvraag nog steeds bestaan.

Verzoekster had (zie hierboven) daarenboven concrete argumenten aangehaald om te stellen waarom de aanvraag thans opnieuw onontvankelijk diende verklaard te worden.

Zo had zij gewezen op het feit dat zij ruim 9 jaar in het land verbleef (3 jaar langer dan de vorige aanvraag), dat zij België niet verlaten had en het ook om die reden het nog evidentier was dat er buitengewone omstandigheden waren.

Gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat het voor verzoekster onduidelijk is waarom haar aanvraag 9bis destijds wel ontvankelijk werd verklaard en nu niet, des te meer omdat de buitengewone omstandigheden nog steeds bestaan, er bijkomende buitengewone omstandigheden worden aangehaald en verzoekster ondertussen drie jaar langer op het Belgische grondgebied verblijft.

Zowel de motiveringsverplichting als de redelijkheidverplichting en artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn hier geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

Verzoekster wijst er op dat een aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet voor wat betreft de beoordeling van buitengewone omstandigheden dient rekening te houden met het geheel van factoren en argumenten die ter staving van de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheden door verzoekster werden aangehaald.

Verzoekster had gewezen op haar schrijnende familiale situatie, het stigma dat heerst in het land van herkomst van gescheiden kinderloze vrouw, haar financiële situatie, haar lang verblijf in België, haar uitzonderlijke integratie in België en de intense sociale relaties die zij hier heeft (art. 8 EVRM).

De bestreden beslissing laat na op afdoende wijze te oordelen op basis van deze diverse en soms samenhangende argumenten.

De kernargumenten in de aanvraag van verzoekster zijn haar langdurig verblijf in België (thans 10 jaar) en nog meer in het bijzonder het door haar ondergane intrafamiliaal geweld, wat het voor haar emotioneel onmogelijk maakt om terug te keren naar Bangladesh, gezien het stigma dat in dat land rust op gescheiden kinderloze vrouwen. Verzoekster had ter staving van de ernst van deze kwestie in Bangladesh verschillende artikelen gevoegd.

Verzoekster had nog gewezen op de noodzaak om de proportionaliteit te respecteren tussen enerzijds de belangen van verzoekster en anderzijds de belangen van de Belgische Staat.

De motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot deze kernargumenten is volledig naast de kwestie.

Inzonderheid de motivering met betrekking tot de vrees om terug te keren omwille van het stigma is onaanvaardbaar, alleszins niet afdoende.

Dat verzoekster het volgende stelde in haar aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet:

“Verzoekster bevindt zich in een prangende humanitaire situatie. Zij is het slachtoffer van intrafamiliaal geweld en familiale verstoting.

Verzoekster staat er volledig alleen voor en bevindt zich in een uiterst moeilijke familiale situatie. Haar echtgenoot verliet haar eind 2016 en uitte via zijn familie bedreigingen aan verzoekster en haar familie in Bangladesh. Dergelijke vergelding is veel voorkomend in Bangladesh. Schoonfamilies zijn heel vaak betrokken partij. Verzoekster vreest dat haar schoonfamilie haar iets zal aandoen als ze terugkeert naar huis.

Als gevolg van de bedreigingen is verzoekster bovendien volledig verstoten door haar eigen familie en heeft ze geen netwerk meer in Bangladesh. Op steun van haar familie kan ze niet meer rekenen. Ook bij haar moeder kan ze niet meer terecht. De gehele familie woont samen in Bangladesh. Ook al zou haar moeder haar willen opvangen, de familie zou het haar niet toelaten.

Verzoekster kan dus onmogelijk bij haar familie in Bangladesh verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekster heeft bovendien geen vrienden of kennissen meer in Bangladesh, laat staan in de buurt van Daklia (bijna 300 km van Sylhet). Dit te meer zij haar land van herkomst ruim 10 jaar geleden verlaten heeft.

Verzoekster zal bijgevolg voor onbepaalde duur in uiterst onzekere omstandigheden moeten verblijven in een land dat zij niet meer kent.

Cultureel gezien kunnen kinderloze vrouwen die verlaten zijn door hun echtgenoot bovendien op zeer weinig steun rekenen in Bangladesh.

Verzoekster behoort tot een zeer kwetsbare groep die sociaal sterk wordt gestigmatiseerd.

Dit blijkt duidelijk uit volgende artikels:

In "An Overview of the Effects of Divorce on Culture and Society within Bangladesh" stelt men:

"The primary consequences of divorce on Bangladeshi women are their psychological, social, financial, and health and well-being related problems. Psychologically, women often experience emotional shock, tension, anxiety, and feeling of helplessness after divorce. Socially, divorced women tend to be stigmatized and looked down upon in the society. Divorce often lowers a woman's prestige as well as her family's prestige in her social circle. "p2

https://www.researchgate.net/publication/313842552_An_overview_of_the_effects_of_divorce_on_culture_and_society_within_Bangladesh

Vrije vertaling:

"De voornaamste gevolgen van scheiden voor Bengalese vrouwen zijn psychologische, sociale, financiële problemen en problemen gerelateerd aan hun gezondheid en welzijn. Psychologisch ervaren vrouwen vaak een emotionele shock, spanning, angst en gevoelens van hulpeloosheid. Sociaal gezien worden gescheiden vrouwen gestigmatiseerd en wordt er op hen neergekeken in de samenleving. Een scheiding zal een vrouw haar aanzien vaak verlagen, net zoals dat van haar familie in haar sociale omgeving.

In een artikel van Human Rights Watch, "Will I Get My Dues ... Before I Die?", wordt geschreven:

"Bangladesh's discriminatory personal laws harm women and their dependents during marriage and upon separation or divorce, contributing to violence against women and poverty in female-headed households.

.....

Most divorced or separated women described severe economic hardship, including losing marital homes, living on the street, begging for food, working as live-in domestics to have a roof over their heads, pulling children from school to work, struggling with ill health, and lacking resources to deal with any of these problems. " p7

<https://www.hrw.org/sites/default/files/reports/bangladeshQ912ForUpload.pdf>

Vrije vertaling:

"De discriminerende persoonlijke wetgeving in Bangladesh schaadt vrouwen en zij die afhankelijk zijn van hen, dit zowel tijdens het huwelijk, als bij scheiding of echtscheiding. De wetten dragen bij aan geweld tegen vrouwen en armoede in gezinnen met een vrouwelijk gezinshoofd.

.....

De meeste alleenstaande of gescheiden vrouwen beschreven ernstige economische tegenspoed, waaronder het verliezen van echtelijke huizen, leven op straat, bedelen om eten, werken als inwonende bedienden om een dak boven hun hoofd te hebben, kinderen van school naar werk brengen, worstelen met een slechte gezondheid, en gebrek aan middelen om met een van deze problemen om te gaan. “

In ‘The Social Sanction of Divorce: Who Ultimately Pay the Social Costs of Its Adverse Effects?’ stelt men het als volgt:

“But the post-divorce consequences are severe for women in relation to social reactions of their divorce. The women may encounter an array of social exclusion and stigma (Parvez 2011), lack of social support at the time of marriage termination, financial inability, total responsibility for rearing the children, feeling of being guardian less and support-less, public ridicule, and insecurity and difficulty in the remarriage (Bhuiya, Chowdhury, Momen, & Khatun, 2005), harassment in working place, difficulties in a second marriage, downswing changes in lifestyle in the face of social expectations, and psychological and physiological disturbance in post-divorce situations (Parvez 2011). “p28

<http://www.hrpub.org/download/201307/sa.2013.010103.pdf>

Vrije vertaling:

“Maar de sociale gevolgen van een scheiding zijn ernstig voor vrouwen. Vrouwen kunnen een enorme sociale uitsluiting en stigma ervaren, een gebrek aan sociale steun bij de beëindiging van een huwelijk, een financiële onmogelijkheid, een volledige verantwoordelijkheid voor het grootbrengen van kinderen, een gevoel dat niemand hen nog een hand boven het hoofd houdt of enige steun verleent, publieke spot, onzekerheid en moeilijkheden bij het hertrouwen, intimidatie op het werk, problemen bij een tweede huwelijk, negatieve veranderingen in hun levensstijl op vlak van sociale verwachtingen en psychologische en fysieke problemen na hun scheiding. “

Ook recentere bronnen bevestigen dit. In het rapport “Country Policy and Information Note Bangladesh: Women fearing gender based violence” van januari 2018 valt te lezen:

“... ‘There are big problems with the social acceptance of single women, even for educated women who are working. There are also financial constraints. To live without male support is almost impossible. Bangladesh is a very family-orientated society. Even educated women are afraid to leave their families.’”
p19

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/679719/Bangladesh-Women_fearing_GBV-CPIN_v2.0_January_2018_.pdf

Vrije vertaling:

“Er zijn serieuze problemen bij de sociale aanvaarding van alleenstaande vrouwen, zelfs voor opgeleide vrouwen die werken. Er zijn ook financiële beperkingen. Leven zonder mannelijke steun is bijna onmogelijk. Bangladesh kent een extreem familiaal-georiënteerde samenleving. Zelfs opgeleide vrouwen zijn bang om hun families te verlaten.”

Bovendien is verzoekster ook kinderloos. Een alleenstaande vrouw van 42 zonder kinderen wordt garantie gezien als buitenbeentje.

In een ander artikel, “How Women in Bangladesh Confront the Stigma of Childlessness: Agency, Resilience, and Resistance”, schrijft men over kinderloze vrouwen in Bangladesh het volgende:

“The country’s cultural stereotypes motherhood as an integral part of womanhood and being childless as a devastating experience for a woman. A childless woman is considered a failure, and her body a waste. She falls into the category of “deviant.” For Bangladeshi women, the consequences of childlessness are social, familial, emotional, economic, and medical (Nahar and Richters 2011).

....

In Bangladesh, childless women are indeed considered deviant, pathological, unacceptable, other, and outsider.

Vrije vertaling:

“De culturele stereotypering van het land beschouwt het moederschap als een integraal onderdeel van “vrouw zijn “ en kinderloos zijn als een verschrikkelijke ervaring voor een vrouw. Een kinderloze vrouw wordt gezien als een mislukking en haar lichaam als verspilling. Kinderloze vrouwen vallen onder de categorie van “deviant’. Voor Bengalese vrouwen zijn de gevolgen van kinderloosheid sociaal, familiaal, emotioneel, economisch en medisch.

...

In Bangladesh worden kinderloze vrouwen gezien als afwijkend, ziekelijk, onaanvaardbaar, anders en uitgesloten.”p2

<http://ufdcimages.uflib.ufl.edu/IR/00/00/43/65/00001/Nahar%20and%20van%20der%20Geest%202014.pdf>

Als verzoekster zou worden teruggestuurd naar Bangladesh om haar aanvraag aldaar in te dienen riskeert zij een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Bovendien is het de plicht van de Belgische Staat om vrouwen in de toestand van verzoekster te beschermen. Deze plicht is neergelegd in zowel artikel 59 §3 als artikel 61 §2 Conventie van Istanbul over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld). “

Dat verwerende partij stelt dat verzoekster beweert slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld en van familiale verstoting, maar dat verzoekster geen enkel bewijs kan voorleggen dat deze beweringen ondersteunt.

Verzoekster betwist dit motief.

Enerzijds valt uit verschillende stukken af te leiden dat verzoekster wel degelijk familiale problemen kent. Anderzijds heeft verzoekster verschillende artikelen toegevoegd aan haar aanvraag die bevestigen dat er een stigma heerst in Bangladesh. Bovendien merkt verzoekster op dat het zeer moeilijk is om intrafamiliaal geweld te bewijzen, laat staan te bewijzen dat er sprake is van familiale verstoting.

Verzoekster wijst er in eerste instantie op dat uit een aantal stukken kan worden afgeleid dat ze wel degelijk familiale problemen heeft.

Zo wordt er in een verklaring gesproken over de “persoonlijke complicaties” van verzoekster (stuk 13). In een andere verklaring staat dat verzoekster haar levensverhaal geen rozengeur en maneschijn is (stuk 14). In de verklaring van U. N. (stuk 18) staat letterlijk dat de echtgenoot van verzoekster haar verliet omdat ze geen kinderen kan krijgen.

Dat ze bovendien een brief heeft toegevoegd van 26.03.2018 gericht aan de politie van Antwerpen waarin ze stelt dat haar echtgenoot haar mentaal en fysiek mishandelde (stuk 46).

Dat verzoekster dus wel degelijk heeft getracht om bewijzen voor te leggen van haar schrijnende familiale situatie. Dat ze zo heeft geprobeerd te bewijzen dat haar fysieke integriteit in gevaar is en dat ze heeft aangetoond waarom het feit dat zij hier het slachtoffer van intrafamiliaal geweld was, een terugkeer naar Bangladesh bemoeilijkt.

Dat verzoekster bovendien ter ondersteuning van haar verhaal een aantal artikelen heeft gevoegd, die bevestigen dat vrouwen in haar situatie gestigmatiseerd worden in Bangladesh.

Dat het algemeen geweten is dat vrouwen die het slachtoffer zijn van intrafamiliaal geweld zelden of nooit klacht indienen.

Dat verzoekster het ook nooit heeft gedurfd om een officiële klacht in te dienen en dat ze bijgevolg ook geen pv's kan voorleggen. Dat ze dit ook uitdrukkelijk stelt in haar aanvraag 9bis.

Dat ze enkel een brief schreef aan de politie toen haar man bij haar weg ging. Dat verzoekster geen ander bewijs heeft dan deze brief. Dat verzoekster overigens niet begrijpt waarom de brief gericht aan

de politie van Antwerpen volgens verwerende partij niets bewijst. Dat verzoekster zich afvraagt wat de verwerende partij precies van haar verwacht.

Dat verzoekster verder stelt dat het voor haar onmogelijk is om te bewijzen dat ze geen familiaal vangnet meer heeft. Het bewijs leveren van iets dat niet bestaat is onmogelijk.

Dat het voor verzoekster onduidelijk is hoe verwerende partij van haar verwacht dat ze bewijst dat haar familie haar verstoten heeft.

Dat verzoekster het onredelijk vindt dat van haar wordt verwacht dat ze bewijst dat haar (schoon)familie haar iets zal aandoen indien ze terugkeert naar Bangladesh. Dat het in casu gaat om mondelinge bedreigingen en dat verzoekster hiervan geen stukken kan voorleggen.

Dat verzoekster in dit kader enkel kan wijzen op de door haar gevoegde artikelen die haar beweringen wel degelijk ondersteunen.

In dat kader en in het kader van het langdurig verblijf van verzoekster haalt de beslissing ook nog als motief aan dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Precies dit motief toont aan dat de ernst van het door verzoekster ingeroepen motief van het stigma niet begrepen werd. Het is precies in de context van familie en vrienden, en binnen die sfeer, dat het stigma gehanteerd wordt. De beslissing miskent zeer duidelijk het verband tussen enerzijds de onmogelijkheid om naar de familie terug te keren en het op verzoekster rustende stigma.

Verder houdt de bestreden beslissing geen rekening met de opgeworpen buitengewone omstandigheid "financiële onmogelijkheid". Nochtans heeft verzoekster hier uitdrukkelijk op gewezen:

"Ook is dit praktisch bijzonder moeilijk waar dit zou meebrengen dat verzoekster de lange reis naar Bangladesh zou moeten maken zonder financiële middelen. Verzoekster beschikt immers niet over een zelfstandige bron van inkomsten. Ze heeft absoluut niet de middelen om een reis en verblijf naar Bangladesh te financieren. Zoals eerder uiteengezet kan ze niet rekenen op de steun van familie of kennissen in Bangladesh. Verzoekster zou er compleet alleen voor staan.

Om de bovenvermelde redenen staat het vast dat verzoekster de aanvraag onmogelijk in haar land van herkomst kan doen. Verzoekster is een slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Verzoekster is emotioneel en financieel niet in staat om deze reis te maken. Deze gegevens dienen dan ook in redelijkheid te worden beoordeeld.

Bij die redelijke overweging dient ook de proportionaliteit in acht te worden genomen; het is buiten proportie om van verzoekster te vragen dat zij de aanvraag in Bangladesh zou doen; alleszins is dit bij afweging tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel, en bijgevolg ook onredelijk."

Artikel 9bis Vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting, de proportionaliteitsvereiste en het redelijkheidsbeginsel zijn hier geschonden.

In alle redelijkheid kan een dergelijk lang verblijf van ruim 9 jaar gekoppeld aan de emotionele situatie van verzoekster, te buiten gelaten alle andere omstandigheden, quod non, niet aanzien worden als geen buitengewone omstandigheid. Verzoekster verwijst in dat kader naar wat de Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998: dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overnacht zijn, maar (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Het is evident dat de situatie van verzoekster onder het begrip valt zoals gedefinieerd door de Raad van State.

Dat verzoekende partij wel degelijk afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven, zijnde Bangladesh.

Derde onderdeel,

In de aanvraag, legt verzoekster de nadruk op haar erg ontwikkeld en uitgebouwd privéleven in België. Volgens verwerende partij toont verzoekster niet voldoende aan dat zij in België dermate nauwe banden heeft onderhouden dat deze onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

Verwerende partij stelt dat de verklaringen van vrienden en kennissen die werden neergelegd niet getuigen van relaties die van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. De verwerende partij maakt er verder een punt van dat de verklaringen korte verklaringen zijn waarin gesteld wordt dat 'ze is een goede vrouw en ik wens haar succes'. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

Deze motivering gaat echter niet op en is niet afdoende.

Verzoekster voegde bij haar aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet maar liefst 27 verklaringen van kennissen en vrienden, twee werkbeloftes, verklaring van vrijwilligerswerk, verklaringen van leerkrachten Nederlands en een verklaring van een werknemer bij Atlas inburgering & integratie Antwerpen.

Dat niet alle verklaringen even lang en uitgebreid zijn, maar dat hier niet uit geconcludeerd kan worden dat er geen sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat er wel degelijk verklaringen zijn waaruit intense sociale relaties blijken.

Zo stelt een leerkracht in een verklaring:

"Ondanks persoonlijke complicaties, is zij nooit afwezig geweest en toont zij de bevoegenheid om zich de taal en de cultuur van dit land(sdeel) eigen te maken. Tot heden is zij steeds present geweest en heeft zij zich ook steeds zeer gemotiveerd getoond, zowel in haar eigen leerproces als haar interactie met derden zoals haar medestudenten. " (stuk 13)

Een andere leerkracht stelt:

"Ze studeert hard en zet zich 100% in. Bovendien is zij zeer respectvol tegenover medecursisten en dat vertaalt zich naar respect voor iedereen's persoonlijke waarden en normen, ook buiten de schoolmuren. Haar levensverhaal is zeker geen rozengeur en maneschijn, toch slaagt zij erin om positief in het leven te blijven staan. Ze is geëngageerd en ambitieus en volgens mij heeft zij de mogelijkheid om ook op economisch en politiek vlak iets te betekenen voor dit land. " (stuk 14)

Harmen de roder verklaart:

"Mevrouw is gemotiveerd om de taal snel en goed te leren. Verder geeft ze een positieve indruk en verloopt onze communicatie steeds correct. Mevrouw probeert ook haar competenties in te zetten in onze maatschappij door bijvoorbeeld vrijwilligerswerk te doen en te participeren in workshops over democratie en maatschappij. " (stuk 15)

Dat U. N. stelt:

"In onze vrije tijd verkenden wij als zussen de Antwerpse bezienswaardigheden zoals de Grote Markt (Brabo), het stadhuis, het Steen, de musea, de zoo, het stads- en Nachtegaalpark enz. Wanneer ik vernam dat haar echtgenoot haar verlaten had omdat zij geen kinderen kan krijgen en zij mentaal helemaal overstuur was, werd zij door mij en mijn familie opgevangen daar wij haar kennen als een goede huisvrouw met grote technische bekwaamheid eerlijk vastberaden en hardwerkend. " (stuk 18)

Zij voegt bij haar verklaring zelfs enkele foto's.

Uit het feit dat de overige verklaringen korter zijn, kan verwerende partij niet zomaar afleiden dat er geen sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat heel duidelijk blijkt uit het geheel van de door verzoekster neergelegde stukken, dat zij haar privéleven hier heeft.

Dat verzoekster hier vrijwilligerswerk doet in een boekhoudkantoor, maar ook nog andere professionele toekomstperspectieven heeft. Ze voegde twee werkbeloftes bij haar aanvraag.

Dat verwerende partij stelt dat de bewering dat deze professionele toekomstperspectieven onder het begrip privéleven vallen, niet kan weerhouden worden. Dan verwijst de verwerende partij naar het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster sinds 2011 actief is als zaakvoerder bij de BVBA Shelly. De verwerende partij stelt dat verzoekster de reglementaire verplichtingen niet nakomt en dat dergelijk gedrag niet onder de bescherming van art. 8 EVRM kan vallen.

Verwerende partij gaat er aan voorbij dat verzoekster hiernaast ook vrijwilligerswerk doet en wel degelijk over twee werkbeloftes beschikt.

Dat verzoekster bovendien actief is in verschillende organisaties en zich maatschappelijk inzet. Dat dit blijkt uit de neergelegde foto's van een deelname aan een workshop Democracy.

Diverse van de onderdelen vermeld in de aanvraag worden in de bestreden beslissing niet of niet afdoende beantwoord.

Dat verzoekster wel degelijk een privéleven heeft in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Dat verwerende partij dit gegeven enerzijds betwist, maar anderzijds toch overgaat tot een soort van proportionaliteitstoets.

Dat verwerende partij ontkent dat er een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM bestaat, maar toch motiveert hoe artikel 8 EVRM in casu niet geschonden zou zijn.

Dat verzoekende partij deze redenering niet kan volgen.

Als er sprake is van een privéleven onder artikel 8 EVRM dient er inderdaad een proportionaliteitsafweging gemaakt te worden tussen het privéleven van verzoekster en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat er van dergelijke proportionaliteitsafweging of fair-balance-toets echter geen sprake is in de bestreden beslissing. Dat er louter een stereotype motivering volgt dat een tijdelijke scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel meebrengt.

Dit is geen afweging zoals door de wet vereist; het is een stereotiepe motivering die letterlijk in talrijke beslissingen te lezen staat. Er is geen enkele toetsing van het specifiek opgebouwd privéleven van verzoekster, zoals in de aanvraag 9bis werkt uitgewerkt.

Dat verwerende partij verder op geen enkele manier kan garanderen dat er slechts sprake zal zijn van een tijdelijke scheiding.

De rechtspraak van het EHRM (Solomon v. Nederland, nr. 44328/98, 5 september 2000) stelt dat er een proportionaliteitstoets via een fair balance toets dient plaats te vinden, wat algemeen inhoudt dat het oordeel (vijf elementen):

-afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval;

-van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming;

-van de reikwijdte van de banden die betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, in casu België;

-van de vraag of er al of niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet;

-van de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bv voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die voor een uitsluiting pleiten).

Verzoekster verwijst in dit kader ondermeer naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster verwijst naar en sluit zich aan bij de volgende motiveringen en die toegepast worden op en van toepassing zijn op onderhavige zaak (eigen onderlijningen en vet):

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda - Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé- en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 104). De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49). In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid in casu van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan en anderen v. Noorwegen*, § 68 - 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, *Konstantinov v. Nederland*, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 *Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland*, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-VI*; EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-I*; EHRM 21 februari 1990, *Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk*, § 41, *Series A no. 172*). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen

zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Het recht op artikel 8 EVRM van verzoekster kan een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet (RvV 29 april 2010, nr. 42.695; RvV 4 september 2009, nr. 31.162).

Dat dit in casu het geval is.

Dat verwerende partij niet tot de juiste conclusie kwam omdat niet alle neergelegde stukken door haar in overweging werden genomen.

Dat verwerende partij op die manier ten onrechte geoordeeld heeft dat er geen privéleven in de zin van artikel 8 EVRM is en dat het geen schending van art. 8 EVRM uitmaakt wanneer verzoekster terug worden gestuurd naar Bangladesh om aldaar haar verzoek in te dienen.

Dat op die manier niet enkel de motiveringsplicht werd geschonden, maar ook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vierde onderdeel,

De beslissing stelt in de laatste motiveringsparagraaf dat de overige aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden daar zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekster wijst er op dat zij een uitzonderlijk karakter van integratie heeft. Dit kan niet miskend worden; in de aanvraag zelf en in de stukken is dit duidelijk aangetoond. Het wordt hier als herhaald aanzien.

Elementen van integratie kunnen op zich buitengewone omstandigheden uitmaken. De wet en met name artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt hier geen beperkingen aan.

Artikel 9bis en artikel 6.4 van de Richtlijn verbieden nergens om een lang verblijf, ook al is dit illegaal, in aanmerking te nemen. Artikel 6.4 van de Richtlijn gaat precies over personen die illegaal op het grondgebied verblijven.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken houdt hier aldus geen rekening met de realiteit nl. het lange verblijf en de uitzonderlijke integratie van verzoekster in België.

De bewering, in dit kader, dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is onterecht gelet op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die luidt als volgt:

« Les circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies par l'article 9bis précité, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle pennettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. » (RvV 21 december 2009, nr. 36.370.) (eigen onderlijning)

Dat verzoekster vaststelt dat verwerende partij een door haar aangehaalde buitengewone omstandigheid niet wenst op te nemen in de motivering.

Het is niet aan verweerder om zelf een herschikking te doen van buitengewone omstandigheden en elementen ten gronde.

Vijfde onderdeel,

Verzoekster beroept zich op art. 6.4 van Richtlijn 2008/115. Dit artikel stelt het volgende: "[...]"

De bestreden beslissing maakt enkel melding van dit gegeven en stelt dat deze Richtlijn in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis Vreemdelingenwet en dat verzoekster zich niet in buitengewone omstandigheden van artikel 9bis bevindt.

Dit is onjuist. Artikel 6.4. van de Richtlijn is als dusdanig niet omgezet in de Belgische wetgeving, alleszins niet in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Vermeld artikel van de Richtlijn hanteert een veel ruimere, minstens een andere rechtsbasis dan artikel 9bis Vreemdelingenwet. De begrippen 'ten allen tijde schrijnende gevallen om humanitaire of om andere redenen' zijn veel ruimer dan het begrip buitengewone omstandigheden.

Het motief faalt bijgevolg.

De Raad aanvaardt immers niet dat artikel 6.4 Terugkeerrichtlijn 2008/114 een omzetting kent in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Verzoekster baseert zich op RvV arrest nr. 132 586 van 30 oktober 2014, dat in paragraaf 2.13 vermeldt: "verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun betoog dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn".

Het volgt uit de aannahme dat art. 6.4 van de Richtlijn niet geïncorporeerd werd in art. 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de Richtlijn onvolledig werd omgezet en deze bepaling rechtstreekse werking heeft.

Immers, als een EU-lidstaat hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de gestelde termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan, dan kan de particulier zich na afloop van de omzettingstermijn op de richtlijn tegenover de Staat voor de nationale rechterlijke instanties beroepen.

In casu is aan die voorwaarde voldaan: de omzettingstermijn voor de Terugkeerrichtlijn is op 24 december 2010 verlopen en het artikel 6.4 van die richtlijn is ook inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zodat een particulier zich er voor de nationale rechter op kan beroepen.

Nu in de aanvraag beroep werd gedaan op de voorwaarden van de toepasselijke bepaling in de Terugkeerrichtlijn, en deze toepasselijk is op aanvraag van verzoekster, faalt Dienst Vreemdelingenzaken in de formele motiveringsplicht door niet aan te geven waarom verzoeksters geval niet schrijnend zou zijn om humanitaire of andere redenen. De Richtlijn voorziet immers in de aflevering van een verblijfsvergunning in geval van schrijnende gevallen om humanitaire en zelfs andere redenen.

Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en door deze gelijk te stellen met artikel 9bis Vreemdelingenwet. Er is geen criterium van 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen' in overweging genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, hoewel verzoekster dit uitdrukkelijk had opgeworpen.

Verzoekster dient in een beslissing van een administratieve overheid over alle elementen en informatie te beschikken om de precieze draagwijdte van de beslissing te kunnen beoordelen, zodat zij de mogelijkheid krijgt om te repliceren of om beroep aan te tekenen. Aan dat beginsel van behoorlijk bestuur is in de bestreden beslissing geenszins voldaan.

Verzoekster stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag ontvankelijk en gegrond had moeten verklaren aangezien zij zich duidelijk in een schrijnende situatie bevindt, zoals in de aanvraag door diverse elementen is geïllustreerd. Dit is afdoende bewezen in de aanvraag aan de Burgemeester dd. 3.05.2019.

Om deze redenen werden de voormelde bepalingen geschonden.

De beslissing dient te worden vernietigd."

In het eerste onderdeel wijst verzoekster erop dat zij in haar aanvraag had opgeworpen dat een reeds eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard, namelijk op 13 februari 2017. Men aanvaardde dus volgens verzoekster toen reeds dat zij haar aanvraag in België kon doen, zodat de huidige aanvraag niet onontvankelijk kan verklaard worden. Nu er ondertussen drie jaar verlopen zijn, is het volgens verzoekster nog meer tegenaangewezen dat ze haar aanvraag in het herkomstland zou moeten indienen. De buitengewone omstandigheden zijn volgens haar nog pertinenter geworden. Eens de ontvankelijkheid is aanvaard, kan men hier niet meer op terugkomen volgens verzoekster, nu deze

beslissing gezag van gewijsde zou hebben. Ze stipt aan dat het om aanvragen gaat die beiden op dezelfde rechtsgrond gestoeld zijn. De gemachtigde heeft bovendien nagelaten te motiveren waarom de aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard en die buitengewone omstandigheden ondertussen verdwenen of gewijzigd zijn, waardoor het voor verzoekster onduidelijk is waarom het destijds ontvankelijk werd verklaard en nu niet. Verzoekster stelt dat de buitengewone omstandigheden nog steeds bestaan, zij in de aanvraag concrete elementen heeft aangehaald waarom de aanvraag opnieuw diende ontvankelijk verklaard te worden en zij ondertussen drie jaar langer op het Belgisch grondgebied verblijft. Verzoekster ziet hierin een schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Anders dan verzoekster stelt, blijkt niet uit de aanvraag dat zij erop heeft gewezen dat haar eerdere aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk was verklaard en het dus logisch zou zijn dat haar huidige aanvraag ook ontvankelijk zou worden verklaard, indien destijds het bestaan van buitengewone omstandigheden werd aangenomen. Verzoekster heeft er in haar aanvraag onder "profiel verzoekster en voorgaanden" enkel op gewezen dat haar aanvraag op 13 februari 2017 ongegrond werd verklaard. Bijgevolg diende de gemachtigde in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk te motiveren waarom drie jaar geleden een aanvraag ontvankelijk werd verklaard en nu niet meer. De gemachtigde was er enkel toe gehouden op zorgvuldige en redelijke wijze in te gaan op de door

verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden, hetgeen in casu ook het geval is. In geen geval kan de Raad aannemen dat er zoiets zou bestaan als een “gezag van gewijsde” van een administratieve beslissing. Geheel terecht stipt verweerder in de verweernota aan dat het gezag van gewijsde enkel kleeft aan jurisdictionele beslissingen. Het gezag van gewijsde “houdt het vermoeden van waarheid van een rechterlijke beslissing is dat belet dat de beslissing nog in vraag wordt gesteld door hetzelfde of een ander rechtscollege, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding” (J. DUJARDIN en J. VANDELANOTTE, *Inleiding tot het publiek recht, basisbegrippen*, Brugge, die Keure, 1994, 125).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters eerdere aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dezelfde dag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Er blijkt evenwel ten overvloede ook uit een stuk van 3 februari 2017 uit het administratief dossier dat destijds de volgende overweging werd gemaakt om de aanvraag ontvankelijk te verklaren en ten gronde te onderzoeken: *“dossier wordt midden januari 2017 overgeheveld naar LV/toegang (vanuit Hum. Regul) Aanvraag 9bis van Adv. S(...) – 13/01/2016 op basis van “zelfstandige activiteiten?” Taks: 60 E – betaald op 28/09/2015 (als “Langdurig ingezetene uit Italië -> is geen L.I.! Op de verblijfstitel van Italië, staat dat deze is afgegeven i.h.k. van “Motivi Familiari”. Dus: In principe is hier te weinig betaald, maar gezien het vrij laat is voor dit dossier boven water komt, stel ik voor dit te negeren en het dossier ten gronde te onderzoeken.”* Hieruit blijkt dat de aanvraag niet ontvankelijk werd verklaard omdat de gemachtigde ervan overtuigd was dat buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster een aanvraag in het herkomstland in de weg stonden.

De Raad neemt dan ook geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer neergelegd in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van het redelijkheidsbeginsel en noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het tweede onderdeel van het middel gaat verzoekster uitgebreid in op haar profiel als slachtoffer van huiselijk geweld en het feit dat zij een gescheiden kinderloze vrouw is, wat in Bangladesh aanleiding geeft tot stigmatisering en het voor haar emotioneel onmogelijk maakt om terug te keren naar Bangladesh. Verzoekster had dienaangaande bij de aanvraag ook verschillende artikelen gevoegd. Daarnaast gaat ze ook in op haar langdurig verblijf in België, haar financiële situatie, haar uitzonderlijke integratie en sociale contacten. Verzoekster acht de motieven in de bestreden beslissing volledig naast de kwestie en zeker wat betreft de vrees om terug te keren omwille van het stigma onaanvaardbaar en niet afdoende. Verzoekster citeert hetgeen zij dienaangaande in de aanvraag heeft opgeworpen en benadrukt daarbij een bron die stelt dat gescheiden vrouwen de neiging hebben te worden gestigmatiseerd en er op hen wordt neergekeken door de gemeenschap. Verzoekster benadrukt hierbij dat scheiding het prestige van een vrouw vaak naar beneden haalt, evenals het prestige van haar familie en gescheiden vrouwen ook te maken krijgen met angst, spanning en gevoelens van hulpeloosheid. Daarnaast wijzen die artikelen erop dat ook de wetgeving in Bangladesh die vrouwen schaadt en gescheiden vrouwen het risico lopen hun huis te verliezen, te moeten bedelen op straat om te eten of moeten werken als inwonende bedienden om een dak boven het hoofd te hebben. Er is vaak armoede in gezinnen met een vrouwelijk gezinshoofd. Verder wijst verzoekster erop dat ook opgeleide alleenstaande vrouwen angst hebben hun familie te verlaten. Ook aangaande problemen voor kinderloze vrouwen legt verzoekster stukken voor waarin gesteld wordt dat die vrouwen worden beschouwd als afwijkend, ziekelijk, onaanvaardbaar, anders en uitgesloten. Op grond van die info stelt verzoekster dat indien zij haar aanvraag moet indienen in Bangladesh, dit een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster gaat niet akkoord met het motief van de gemachtigde waarin wordt gesteld dat zij geen bewijs kan voorleggen van haar bewering het slachtoffer te zijn van intrafamiliaal geweld en verstoting. Verzoekster stelt dienaangaande wel verschillende stukken voorgelegd te hebben en tegelijk dat het zeer moeilijk is om intrafamiliaal geweld of familiale verstoting te bewijzen. Verzoekster wijst op verschillende getuigenverklaringen die ze heeft voorgelegd, waarin sprake is van persoonlijke complicaties, dat haar levensverhaal geen rozengeur en maneschijn is en dat haar echtgenoot haar verliet omdat ze geen kinderen kon krijgen. Daarnaast wijst verzoekster op stuk 46 bij haar aanvraag, zijnde een brief gericht aan de politie waarin ze heeft gesteld dat haar echtgenoot haar fysiek en psychisch mishandelde. Hieruit blijkt volgens verzoekster dat zij wel degelijk heeft getracht bewijzen voor te leggen van haar schrijnende familiale situatie en als slachtoffer van intrafamiliaal geweld een terugkeer naar Bangladesh moeilijk is. De voorgelegde artikelen ondersteunen verzoeksters beweringen. Volgens verzoekster heeft zij op afdoende wijze duidelijk gemaakt dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is naar Bangladesh te gaan om haar aanvraag aldaar in te dienen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde over deze problematiek als volgt heeft gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat zij het slachtoffer van intrafamiliaal geweld en familiale verstoting zou zijn. Betrokkene vreest dat haar schoonfamilie haar iets zal aandoen indien zij zou terugkeren. Als gevolg van deze bedreigingen zou zij ook volledig verstoten zijn door haar familie. We dienen op te merken dat dit echter louter beweringen zijn. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen die deze bewering ondersteunt. Het is aan betrokkene om met de nodige bewijsstukken naar voor komen. Dit doet zij niet en aldus kan deze loutere bewering niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

En:

“Betrokkene verwijst verder nog naar artikel 59 §3 en artikel 61§2 van de Conventie van Istanbul over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld). Betrokkene meent dat het de plicht is van de Belgische Staat om vrouwen in de toestand van betrokkene te beschermen. Wij dienen nogmaals op te merken dat betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs levert waaruit zou moeten blijken dat zij slachtoffer zou zijn van intra-familiaal geweld of andere vormen van geweld. Het is aan betrokkene om de nodige bewijzen aan te brengen. Ook de brief d.d. 26 maart 2018 gericht aan de politie van Antwerpen toont dit niet aan.”

En:

“Betrokkene meent verder ook dat zij slachtoffer zou zijn van intrafamiliaal geweld en dat zij daardoor emotioneel niet in staat zou zijn om deze reis te maken. We dienen op te merken dat betrokkene dit intrafamiliaal nooit heeft aangetoond. Het louter voorleggen van een brief gericht aan de politie van Antwerpen bewijst dit vooralsnog niet. Deze brief verwijst verder nog naar “(in bijlage foto’s en doktersverslagen)”. Deze stukken bevinden zich niet in het administratief dossier en kunnen aldus ook niet weerhouden worden.

Betrokkene verklaart verder nog dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst omdat zij vreest dat haar schoonfamilie haar iets zou aandoen. Doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar schoonfamilie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst verder nog naar artikel 59 §3 en artikel 61§2 van de Conventie van Istanbul over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld). Betrokkene meent dat het de plicht is van de Belgische Staat om vrouwen in de toestand van betrokkene te beschermen. Wij dienen nogmaals op te merken dat betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs levert waaruit zou moeten blijken dat zij slachtoffer zou zijn van intra-familiaal geweld of andere vormen van geweld. Het is aan betrokkene om de nodige bewijzen aan te brengen. Ook de brief d.d. 26 maart 2018 gericht aan de politie van Antwerpen toont dit niet aan.”

De Raad acht deze motieven niet naast de kwestie zoals verzoekster voorhoudt. Verder heeft de Raad begrip voor de moeilijkheid voor verzoekster om te bewijzen dat zij het slachtoffer is geweest of nog zou kunnen zijn van huiselijk geweld en sociale uitsluiting. Anderzijds heeft verweerder een punt in de verweernota door aan te halen dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient. Het indienen van de aanvraag in België is de uitzondering op de regel en uitzonderingen dienen strikt te worden geïnterpreteerd. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen permanente terugkeer naar Bangladesh in. De kernvraag is of verzoekster heeft aangetoond dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in het herkomstland volgens de voorgeschreven procedure. De Raad volgt de gemachtigde dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld, in die zin dat dit een tijdelijke terugkeer naar Bangladesh verhindert om aldaar een aanvraag in te dienen. Het feit dat verzoekster verklaringen van vrienden heeft voorgelegd die het kort hebben over “persoonlijke complicaties” of het feit dat haar leven “geen rozengeur en maneschijn is”, zijn veel te vaag om dit in verband te brengen met de problematiek van huiselijk geweld. Ook de meer concrete vermelding in de getuigenis van U.N. (stuk 18) waarin wordt gesteld dat verzoeksters echtgenoot haar heeft verlaten omdat verzoekster geen kinderen kan krijgen, bevat op zich nog geen enkele verwijzing

naar eventueel geweld door die echtgenoot. Het enige stuk dat verzoekster in die context heeft voorgelegd is stuk 46, zijnde haar schrijven aan de politie dat getiteld is "aangifte verdwijning echtgenoot". Hierin wordt evenwel vooral uiteengezet door verzoekster dat haar echtgenoot naar Italië is gegaan om zijn broers daar te bezoeken, hij ook verzoeksters persoonlijke Italiaanse papieren had meegenomen en dat hij volgens vrienden ondertussen is gehuwd met een andere Bengaalse vrouw met Nederlandse nationaliteit. Het enige stukje dat betrekking heeft op het geweld is: *"nu begrijp ik waarom mijn echtgenoot mij mentaal en fysiek mishandelde en de reden waarom hij mijn Italiaanse papieren meenam (in bijlage foto's en doktersverslagen). Ik sta erop om een PV op te stellen daar ik mij moet veilig stellen tav mijn echtgenoot daar hij eveneens betrokken schijnt te zijn bij diverse onwettige praktijken."* De gemachtigde heeft evenwel terecht gemotiveerd dat de foto's en doktersverslagen waarnaar wordt verwezen zich niet in het administratief dossier bevinden en aldus niet kunnen weerhouden worden. De Raad heeft supra reeds uitgelegd dat met de foto's en het doktersverslag die ter zitting zijn neergelegd geen rekening kan gehouden worden. Ook de littekens die verzoekster ter zitting aan de waarnemend voorzitter wil tonen, kunnen geen afbreuk doen aan de voormelde vaststelling aangezien hiervan niets voorlag bij het nemen van de beslissing. De Raad moet met de gemachtigde vaststellen dat die ene brief van verzoekster gericht aan de politie niet afdoende is om aan te nemen dat verzoekster haar aanvraag niet in het herkomstland zou kunnen indienen. Ten overvloede is het voor de Raad ook onduidelijk waar de (al dan niet ex-) echtgenoot van verzoekster zich thans bevindt, in Italië of in Bangladesh, nu verzoekster zelf gewag maakt in haar schrijven aan de politie dat haar echtgenoot naar Italië was vertrokken en er ook in het administratief dossier sprake van is dat deze man de status van langdurig ingezetene heeft in Italië. Ook al maakt verzoekster ook gewag van bedreigingen door de schoonfamilie, is het eventuele gevaar uitgaande van de (ex) echtgenoot zelf toch het meest relevant en niet afdoende aangetoond in Bangladesh voor de duur van het indienen van de aanvraag volgens de geëigende procedure.

Ook al kan de Raad aannemen dat het bijzonder moeilijk is eventuele mondelinge bedreigingen van de schoonfamilie te bewijzen, kan de Raad verzoekster evenmin volgen dat de gemachtigde kennelijk onredelijk zou handelen door dit niet zonder meer aan te nemen, louter op basis van de artikelen die een algemene problematiek beschrijven. Verzoekster legt hieromtrent ook geen gedetailleerde verklaringen af.

Verder erkent de Raad dat verzoekster heeft aangetoond met de voorgelegde informatie dat de situatie voor gescheiden kinderloze vrouwen moeilijk kan zijn in Bangladesh. Toch volgt de Raad de gemachtigde dat wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet opgemerkt worden dat de bescherming verleend door dat artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing kan vinden en dat de algemene situatie moet worden toegepast op de eigen situatie. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat zij omwille van het kinderloos zijn of gescheiden zijn al negatief werd benaderd door haar familie of schoonfamilie, laat staan werd gefolterd of een mensonwaardige of vernederende behandeling moest ondergaan. Het niveau van hardheid vereist vooraleer een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt, ligt nochtans zeer hoog. Ten overvloede blijkt ook uit het administratief dossier niet dat verzoekster officieel gescheiden is. Het dossier bevat alleen huwelijksakten en de vertaling ervan.

Verzoekster stelt dat de verwijzing van de gemachtigde naar het feit dat het onaannemelijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in Bangladesh aan toont dat de gemachtigde het stigma dat op haar rust niet begrepen heeft nu dit zich juist afspeelt binnen de context van de familie en vrienden. De Raad volgt dit niet aangezien de gemachtigde juist niet aanneemt dat verzoekster afdoende heeft aangetoond inderdaad het slachtoffer te zullen worden van huiselijk geweld of geweld van de schoonfamilie in Bangladesh of omwille van het feit dat ze een alleenstaande kinderloze vrouw is in een uiterst moeilijke situatie zal terechtkomen. Bijgevolg gaat de gemachtigde ervan uit dat verzoekster wel nog op haar familie en vrienden zal kunnen terugvallen. Verzoekster ontkent niet dat ze nog een moeder heeft in Bangladesh.

De Raad merkt overigens bovendien en ten overvloede op dat verzoekster blijkens het administratief dossier een hoog opgeleide en ondernemende zelfstandige vrouw is. Verzoekster heeft een diploma van universitair of hoger onderwijs kunnen voorleggen, evenals het bewijs dat zij heeft kunnen werken voor internationale organisaties als "Care" of de United Nations Development Programme" in Bangladesh. Daarnaast blijkt dat verzoekster er in België ook in slaagde een BVBA uit de grond te stampen, ook al had zij hiervoor geen beroepskaart. Hiervan zitten verscheidene loonfiches in het administratief dossier, evenals een bewijs van aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen. De Raad gaat ervan uit dat zelfs indien in de context van Bangladesh wordt neergekeken

op alleenstaande gescheiden of alleenstaande vrouwen, hetgeen voor velen onder hen sociale en financiële moeilijkheden kan veroorzaken, verzoekster heeft aangetoond bijzonder weerbaar te zijn. Daarnaast heeft de gemachtigde nog gemotiveerd dat verzoekster beroep kan doen op de IOM voor financiële steun voor de terugreis. Verzoekster kan dus niet gevolgd worden waar zij stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de opgeworpen omstandigheid van de financiële onmogelijkheid om terug te keren. De Raad is niet overtuigd dat in het geval van verzoekster, die zich onderscheidt door haar hoge opleiding, werkervaring en ondernemingszin evenals het feit dat zij verder geen gezinslast financieel moet dragen, in de financiële onmogelijkheid verkeerd om in Bangladesh haar aanvraag om een verblijfsmachtiging in te dienen.

De gemachtigde heeft in deze geen kennelijk onredelijk of disproportioneel standpunt ingenomen, noch de motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

In het derde onderdeel gaat verzoekster in op haar privéleven. Ze meent dat de gemachtigde dienaangaande niet afdoende heeft gemotiveerd. Ze stipt aan dat ze 27 verklaringen van kennissen en vrienden, twee werkbeloftes, een verklaring van vrijwilligerswerk, verklaringen van leerkrachten Nederlands en een verklaring van een werknemer bij Atlas inburgering heeft voorgelegd. Verzoekster citeert hieruit en meent dat de gemachtigde dan ook niet kon stellen dat ze geen beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Verzoekster is van oordeel dat de gemachtigde op diverse van de onderdelen, vermeld in de aanvraag, niet of niet afdoende heeft geantwoord. Daarnaast stelt verzoekster vast dat ondanks het feit dat de gemachtigde het beschermingswaardig privéleven ontkent, toch is overgegaan tot een soort van stereotiepe proportionaliteitstoets door erop te wijzen dat een tijdelijke scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel meebrengt. Dit kan niet als een specifieke fair balance-toets beschouwd worden, ook omdat niemand kan garanderen dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding. Verzoekster acht de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met al de aspecten van haar privéleven, zoals met haar vrijwilligerswerk, de werkbeloften en dat ze heeft deelgenomen aan een workshop aangaande democratie, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde heeft hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd waar hij in fine ingaat op de elementen van integratie van verzoekster. Hij zegt dienaangaande evenwel dat dit elementen zijn die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van het onderzoek in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in deze fase niet behandeld worden. Dit is in lijn met het principe-arrest van de Raad van State in deze, cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verder volgt de Raad de gemachtigde eveneens in het motief dat tal van de voorgelegde getuigenissen niet verder gaan dan de stelling dat verzoekster een goede vrouw is en haar succes of een goede toekomst wordt gewenst. Het kan evenwel niet ontkend worden dat verzoekster veel inspanningen heeft gedaan om zich te integreren in de maatschappij, hetgeen zich inderdaad uit in werkbeloftes, vrijwilligerswerk, taalkennis etc. Waar verzoekster evenwel citeert uit het arrest van de Raad over de betekenis van het beschermingswaardig privéleven in de rechtspraak van het EHRM, blijkt dat het Hof het steeds heeft over de "gevestigde" immigrant of de "gevestigde" vreemdeling. Verzoekster heeft evenwel enkel kort legaal verblijf gehad in België en de thans voorliggende maatregel kan niet beschouwd worden als een verwijderingsmaatregel van de "gevestigde" vreemdeling. Hoe dan ook stipt verzoekster terecht aan dat ook bij een eerste toelating een belangenafweging zich kan opdringen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Echter, er blijkt dat de gemachtigde inderdaad tot een belangenafweging is overgegaan, wat hij in essentie enkel moet doen als een beschermingswaardig gezins- of privéleven wordt aangenomen. Dit niet alleen door erop te wijzen dat een tijdelijke scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel meebrengt, hetgeen overigens ook steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State, maar eveneens door erop te wijzen dat verzoekster haar lang verblijf in België van 9 jaar mede het gevolg is van het negeren van vier bevelen om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde licht terecht toe dat verzoekster vrijwillig gevolg had moeten geven aan die verwijderingsbeslissingen. Waar de gemachtigde verwijst naar het feit dat artikel 8 van het EVRM geen vrijeleide is om de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, kan de Raad in dat opzicht volgen dat thans geen dermate uitzonderlijk privéleven in België is voorgelegd dat de gemachtigde toch de vereiste om de aanvraag in het herkomstland in te dienen naast zich neer had moeten leggen in het licht van de hogere verdragsbepaling neergelegd in artikel 8 van het EVRM. Er blijkt ten overvloede niet dat verzoekster zeer verregaande banden heeft met België, noch dat er onoverwinnelijke obstakels zijn om een privéleven verder te zetten in Bangladesh. Zoals supra reeds gesteld heeft verzoekster in het verleden bijvoorbeeld reeds bewezen mooie jobs te kunnen uitoefenen in Bangladesh.

Een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

In het vierde onderdeel stelt verzoekster dat elementen van integratie op zich wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu de wet en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hieraan geen beperkingen stellen. Verder gaat verzoekster in op artikel 6, 4 van de Terugkeerrichtlijn aangaande personen die illegaal op het grondgebied verblijven. Volgens verzoekster had de gemachtigde moeten rekening houden met haar lang illegaal verblijf en haar uitzonderlijke integratie. De gemachtigde zou een door haar aangehaalde buitengewone omstandigheid niet opgenomen hebben in de motivering.

Zoals supra reeds gesteld is het vaste rechtspraak van de Raad van State dat elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden uitmaken, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Verzoekster toont ten overvloede ook niet aan dat er elementen zijn in haar privéleven die dermate dwingend zijn dat ze vereisen dat ze op korte termijn terug in België aanwezig zou moeten aanwezig zijn.

In het vijfde onderdeel komt verzoekster wederom terug op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoekster kan zich niet vinden in het motief dat dit artikel werd omgezet in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat die bepaling niet in de Vreemdelingenwet is omgezet en alleszins niet in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bepaling van de richtlijn heeft volgens verzoekster directe werking, omdat het onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zou zijn geformuleerd zodat de particulier zich rechtstreeks op die bepaling kan beroepen voor de rechterlijke instanties. De gemachtigde zou falen in zijn motiveringsplicht door niet aan te geven waarom verzoeksters geval niet schrijnend zou zijn om humanitaire of andere redenen nu de richtlijn voorziet in de aflevering van een verblijfsvergunning in geval van schrijnende gevallen om humanitaire en andere redenen. De bestreden beslissing faalt volgens verzoekster door het artikel niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag nu er geen criterium van “schrijnend geval of humanitaire of andere reden” in overweging is genomen bij de ontvankelijkheid, al had verzoekster dit uitdrukkelijk opgeworpen. Verzoekster zou niet de mogelijkheid hebben aangaande dit element te repliceren of beroep aan te tekenen.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd aangaande de in de aanvraag opgeworpen schending van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn en dat verzoekster in het verzoekschrift in staat is een uitgebreid verweer dienaangaande te ontwikkelen, zodat niet kan aangenomen worden dat het formeel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden.

Wat betreft de interpretatie van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn wijst verweerder er in de verweernota, met verwijzing naar het arrest Mahdi van het Hof van Justitie (C-146/14 PPU), terecht op dat deze richtlijn niet strekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een

lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Die bepaling stelt enkel dat als een lidstaat beslist om een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven aan een illegale vreemdeling om de voormelde redenen, in dat geval geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, of een eerder dergelijk besluit wordt ingetrokken of geschorst voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning (eigen onderlijnen). In casu heeft de lidstaat, zijnde België, niet beslist om een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. De gemachtigde zou dus een terugkeerbesluit kunnen uitvaardigen, wat overigens thans niet wordt aangevochten en niet aan de orde is.

In dezelfde zin heeft de Raad van State dienaangaande in een beschikking van 23 januari 2020 het volgende gesteld: "*L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE a pour seul objet d'aménager une exception à l'obligation, prescrite aux États membres par l'article 6.1. de la même directive, de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE permet aux États membres de ne pas prendre à l'encontre d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier une décision de retour, comme le requiert l'article 6.1., mais de lui accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de séjour*". (RvS 23 januari 2020, nr. 13.637)

Of "artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG heeft als enig doel een uitzondering te regelen op de verplichting, opgelegd aan de Lidstaten door artikel 6.1 van dezelfde richtlijn, om een terugkeerbesluit te nemen ten aanzien van elke derdelander in illegaal verblijf op hun grondgebied. Artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG staat aan de lidstaten toe om ten aanzien van een derdelander in illegaal verblijf toch geen terugkeerbesluit te nemen, zoals vereist door artikel 6.1, maar hem een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven." (eigen vertaling)

De Raad van State zegt dienaangaande eveneens: "*L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ne régit en rien les conditions ou les modalités d'introduction d'une demande d'autorisation de séjour. L'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne s'inscrit nullement dans le cadre de la mise en oeuvre de cette disposition.*" of "Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn regelt op geen enkele wijze de voorwaarden of modaliteiten voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfsmachtiging. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan op geen enkele wijze worden beschouwd als een omzetting van die bepaling." (eigen vertaling)

Ook al kan verzoekster dus gevolgd worden in haar kritiek dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan beschouwd worden als de omzetting van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn, kan dit verkeerde motief in de bestreden beslissing geen aanleiding geven tot de vernietiging ervan. Immers zoals gesteld heeft artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn als enig doel een uitzondering te regelen op de verplichting, opgelegd aan de Lidstaten door artikel 6.1 van dezelfde richtlijn, om een terugkeerbesluit te nemen ten aanzien van elke derdelander in illegaal verblijf op hun grondgebied en regelt het op geen enkele wijze de voorwaarden of modaliteiten voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfsmachtiging. Verzoekster kan dan ook uit die bepaling geen grond voor een verblijfsmachtiging putten, hetgeen zij nochtans beoogt, aangezien die bepaling betrekking heeft op de verplichting voor de gemachtigde om geen terugkeerbesluit uit te vaardigen, of dit besluit in te trekken of op te schorten als hij overgaat tot het geven van een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf. Zoals reeds gezegd wordt thans geen terugkeerbesluit aangevochten voor iemand die een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf heeft gekregen, zodat verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek. Hoe dan ook en geheel ten overvloede blijkt duidelijk uit het geheel van motieven dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoekster zich niet in een humanitair schrijnende situatie bevindt.

De eerste vier onderdelen van het middel zijn ongegrond, het vijfde onderdeel van het middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES